

ходила въ Иерусалимъ та намѣрила кръстьтъ, на който билъ распнатъ Иисусъ Христосъ, и направила црѣква надъ нештера та, дѣто билъ погребенъ. Отъ тогава станало обичай да ходять въ Палестина да се покланять на Божий-гробъ. Араби ти когато завладѣли Иудея, тии не-закачали поклонници ти, та християне ти отъ Европа зели да ходять отъ година на година все повече и повече. Западноевропейски ти народи се отличавали тогава съ гомѣма набожностъ, и поклонници ти се надѣяли съ многотрудно то си пътоване камъ Божий-гробъ да се сподобять съ прощение на грѣхове ти имъ.

Въ XI вѣкъ Мала Азия, Сирия и Палестина подпаднали подъ власть та на нови завоеватели, Селджуски Турци, единъ дивъ и грабливъ народъ, който дошълъ отъ источни ти брѣгове на Каспийско море. Турци ти зели да притѣсняватъ сирийски ти християне, мъчили европейски ти поклонници, зимали имъ много пари за да имъ даватъ воля да се покланять на Божий-гробъ, и се подигравали съ християнски ти свети нѣшта. Приказование то и оплаковане то на поклонници ти, што се връштали въ западна Европа възбуждали голѣма умраза срешта невѣрни ти.

Единъ поклонникъ, постникъ Петръ Амьенскій, отишълъ въ Римъ до папа Урбана II и му приказалъ, че мѣри да проповѣда на християне ти да идеть да освободять свята та земя. Папи ти оште и отнапрѣдъ мислили за тая война; грѣцки ти царе съшто така викали западни ти царе на помощъ противъ мохамеданци ти. Затова Урбанъ II одобрилъ намѣрение то на Петра Постника. Тогава тоя чуденъ човѣкъ, облѣченъ съ простъ клашникъ, опасанъ съ връвъ и босъ, яхналъ на магаре, съ кръсть въ рѣцѣ ходилъ да проповѣдова по Италия и южна Франция. Всякъдѣ, дѣто намиралъ събрани людие, по пътишта та, на улици ти, по стѣгди ти и въ црѣкви ти, жално приказовалъ за тегло то на Иерусалимски ти християне и за подиграване то